

Scriitorul și mașina de scris

Spectacol muzical pentru copii, de Antoaneta Zaharia

Personaje:

Scriitorul, domn la 55 de ani.

Povestitorul, curier

D-na Veghel, doamnă la 60 de ani

Dl. Renț, domn la 60 de ani

Regele, domn la 50 de ani

Sticlarul, domn la 60 de ani

Brutarul, domn la 60 de ani

Băiatul din popor, Puștiul de 12 ani

Doamna cu coc, doamna la 50 de ani

Grupul celor patru, cântă și dansează

Lume din popor, oameni talentați

Scena 1.

Stradă cu felinar, casa Scriitorului, Casa domnului Renț cu un tei în grădiniță, Brutăria. Sticlăria.

Brutarul trage storul la magazin. Sticlarul iese și pune lacătul la ușă. Se salută. Joc de ritmuri cu zgomotele naturale, până la intervenția Povestitorului, când, foarte ușor, intră muzica.

Brutarul: Bună seara!

Sticlarul: Bună seara!

Ies pe aleea din fața atelierelor și se întâlnesc cu domnul Renț care adună frunzele de pe aleea lui, de sub teiul cel mare, cu grebla. Pe lângă ei trece curierul, Povestitorul, cu bicicleta. Sprijină bicicleta de felinar și sună la domnul Scriitor care apare și ia coletul.

Scriitorul: Bună seara!

Povestitorul: Bună seara!

Scriitorul intră în camera plină cu cărți în mijlocul căreia este un birou cu lampadar, cu o mașină de scris, neagră. Adună cărțile cu brațul, le sprijină cu bărbia și le pune pe podea alături de multe altele, deschide coletul și pune cărțile noi pe birou, începe să le răsfoiască la lumina lampadarului. Al patrulea perete este așezat în fața publicului de un Grup de patru, care vor mai muta decorul, care vor ține ritmul, vor cânta și dansa. Scriitorul poate fi observat prin fereastra camerei cum stă la birou, din profil și scrie la mașina de scris.

Povestitor: Scriitorul era în vârstă. Locuia la marginea orașului, într-o casă lipită de altele, cu bucătăria și biroul la parter și cu un dormitor nu foarte mare situat la etaj. Renovări nu prea făcuse în ultimul timp, nu prea era meșter în a mânuii ciocanul și cuiele, se pricepea mai mult să potrivească cuvintele și rimele. Îmbătrânise, nu reușise să-și strângă mari averi, iar cu trecerea timpului toate cele necesare se scumpiseră atât de mult, că nu-și permitea să cumpere centrală pentru casă, ori filtru de apă pentru bucătărie, ori cadă nouă. Robinetele ruginiseră, geamurile vechi lăsau frigul să intre pe sub lemnărie, scara spre dormitor scârțâia la fiecare pas. Ibricul de cafea avea smalțul sărit de pe buză, iar albastrul marin cu care era vopsit se înnegrise pe jumătate de la fumul ochiului de aragaz.

Pe scurt, casa lui îmbătrânise odată cu el și cum iubise mai mult muzele decât femeile, acum nu avea prin preajmă nici o prezență în carne și oase, cu halat de catifea, cu degete îndemânatic care să aranjeze pe masa din bucătărie trandafiri galbeni în paharul de sticlă groasă, verde.

Își dăduse de-a lungul timpului toți banii pe cărți, participări la conferințe, călătorii. Ar fi putut să-și cumpere un calculator, dar prefera să scrie la vechea lui mașină de scris: o cutie lucioasă ca un pian de concert, neagră ca smoala, în ale cărei adâncimi scriitorul își scufunda privirea ca-ntr-un lac fără fund. Când lucra, mașina

de scris părea o trăsură năvălășă trasă de o mână de lăcuste. Odată pornită la drum, picioarele insectelor potcovite cu litere izbeau cu talpa și împrinau în galop hârtia care tot încerca să fugă, dar pe care, cu o mișcare scurtă, scriitorul o tot întorcea înapoi, ca să deschidă drumul lăcustelor pe rândul de mai jos. Trrrrrac! Țțțț! Topuri multe de hârtie albă înconjurau mașina de scris, ca zidurile unei cetăți. Părea că bătrâna mașină este o domniță vrăjită să străbată toți munții aceia albi ce o țineau prizonieră pe un birou, într-o casă de la marginea orașului, și, numai după ce va fi scris cele mai frumoase versuri, va putea să redevină cea care a fost cândva: o fată în carne și oase, cu păr lung și șolduri molatece.

Cei care au pus peretele fals se adună în spatele Povestitorului și pun un gard verde de trandafiri, care mărginește curtea Scriitorului. Apoi încep să danseze și să cânte:

Cântec (Mașina de scris, Grupul celor patru)

Mașina de scris neagră ca smoala

Apucă hîrtia și învârte coala.

Trrrac! Țțț! Țțț.

Trăsura e trasă de-un roi de lăcuste

Ce izbesc în foaie cu tâlpile-nguste.

Trrrac! Țțț! Țțț.

O domniță e-nchisă într-o cutie

În mijlocul munților albi de hârtie.

Trrrac! Țțț! Țțț.

Povestitorul se uită la ceas. Felinarul de care are sprijinită bicilcleta se aprinde. Constată că e târziu, așa că se suie pe bicicletă și pleacă.

Refren:

Mașina de scris

E domnița din vis.

Bis.

Poetul adună cuvinte și încă ceva

De-acolo din cer, nu putem explica.

Cuvintele sună de rime atrase

Și curg peste văi cu sclipiri de mătase.

Refren.

Mașina de scris

E domnița din vis.

Bis.

De pe alee apare doamna Veghel cu un cățel alb în lesă. Domnul Renț sprijinit în greblă privește de după tufele de trandafiri spre fereastra Poetului care scrie la mașina de scris. Se aude un cor de copii, angelic. Domnul Renț îi face semn doamnei Veghel să privească și ea. Amândoi stau ascunși după tufele de trandafiri. În jurul frunții Poetului încep să strălucească luminițe, valuri de licurici ies pe fereastra deschisă în valuri.

Domnul Renț: Unde să ascundă domnul poet un întreg cor de copii? În casă?

Doamna Veghel: Nu are unde.

Domnul Renț: La noi în oraș nu au mai cântat copiii de când eram noi mici și mergem la cor, în balconul bisericii, de Crăciun!

Doamna Veghel: Casa se ridică în aer sau mi se pare mie?

Domnul Renț: Se ridică! Dumnezeu! Casa se ridică în aer! O să strice instalația de apă și de gaz!

Doamna Veghel: Asta ar trebui să vadă și împăratul! Este ceva nemaivăzut! E magic!

Vecina a strâns de emoție bișonul atât de tare, încât bietul câine a început să schiaune subțirel ca o pisică.

Deodată Scriitorul s-a oprit din scris. A smuls foaia, apoi a recitit-o nemulțumit că se tot poticnește în albul filei, ca un plug înfipt în maldărul de zăpadă.

Împingând fotoliul cu zgomot, Scriitorul s-a ridicat de la birou și după scurt timp a reapărut la fereastră, a deschis larg geamurile și s-a așezat cu coatele pe pervaz. Vecinii și-au făcut repede de treabă. Doamna a pus câinele pe jos și l-a strigat vesel:

Doamna Veghel: Ajunge plimbarea de azi, mergem? Hai, puiule!

Domnul Renț: Pe mâine seară, doamnă Veghel.

În timp ce domnul Renț o urmărea cu privirea pe doamna Veghel, vântul a scuturat jumătate din frunzele uscate ale teiului din nou pe iarba lui, ca și cum n-ar fi strâns nimic cu grebla toată seara. O muzică simplă poartă frunzele.

Scena 2. Marele concurs regal.

Pe un ecran mare din fundal sunt transmise înregistrări cu diferiți reporteri care anunță entuziasmați știrea de ultimă oră:

Reporteri:

Împăratul, mare iubitor de artă, organizează la palat concursul pentru cea mai frumoasă operă de artă, din orice domeniu, fie pictură, sculptură, dans, teatru, muzică, film. Orice produs original care poate fi considerat opera de artă este așteptat să se înscrie în competiție. Îi așteptăm pe artiști să vină la palat și să-și dovedească talentul în concursul extraordinar dedicat Artei și Frumuseții. Marele premiu: o rentă pe viața, va fi înmânat de Majestatea Sa Regală în cadrul Galei de Artă organizată la palat, înainte de marea sărbătoare a Crăciunului.

Sticlarul vine pe alee, îl vede pe domnul Renț cu grebla:

Sticlarul: Ați auzit știrea, domnule Renț?

Domnul Renț: Bună dimineața! Nu!

Din celălalt capăt al aleii vine în fugă Brutarul.

Brutarul: Bună dimineața! Ați auzit?

Sticlarul: Da! E grozav! Așa ceva nu s-a mai întâmplat de mult timp la noi!

Sticlarul merge spre atelierul lui să deschidă ușa și continuă discuția cu Brutarul care ridică storurile din vitrina brutăriei.

Brutarul: Mă gândesc la ceva...

Sticlarul: Concurs de Artă! Aș putea participa și eu?

Brutarul: De ce nu? Dacă ai ceva ce poate fi artă!

Sticlarul: Și dumneata cred că poți să participi!

Brutarul: (râzând) Totdeauna am spus că baghetele mele franțuzești sunt făcute cu artă! Și croissantul cu unt! Și mai am ceva ași în mânecă!

Sticlarul: Da, da... E ceva extraordinar ce se întâmplă, mă furnică degetele! Îmi vin în minte sute de modele! Mă duc să suflu sticlă! Mă duc să îmi chem toți meșterii!

Brutarul: Succes!

Sticlarul: Succes!

Doamna Veghel vine pe alee. Domnul Renț apare cu grebla de strâns frunze în grădinița din fața casei.

Doamna Veghel: Cineva mi-a auzit gândurile! (râde)

Domnul Renț: Eu știam de mult că împăratul are oameni care *aud tot*, știi ce spun când spun *aud tot*.(șoptește complice) Știrea asta cu concursul mi se pare excelentă! A venit la fix!

Doamna Veghel: Ar trebui să participe și domnul Scriitor. Ce zici? (spune hotărâtă)

Trece Puștanul cu o mapă la subsuoară.

Puștanul: Bună dimineața, Doamna Veghel! Ați auzit vestea? E grozavă! Un concurs de artă la noi în oraș! La palat!

Doamna Veghel: Am auzit dimineață la radio.

Puștanul: Nu l-ați scos și pe Bubu la plimbare? A rămas acasă? E bolnăvior?

Doamna Veghel: Bubu? Cum să fie bolnăvior? Ce ți-a venit? Unde e Bubu? Bubu?!

Domnul Renț: Am vrut și eu să vă spun că nu e cățelul, dar am crezut că l-ați lăsat acasă și că v-ați grăbit înapoi!

Doamna Veghel: Nu, am plecat cu el, dar cred că m-am grăbit și... L-am lăsat în urmă! Am uitat de Bubu! Bubu! Băietate! Domnule Renț, vorbim la telefon! M-am entuziasmat așa de tare că am uitat de Bubu!

Doamna Veghel grăbește pasul înapoi pe alee.

Domnul Renț cu grebla adună două frunze și cade pe gânduri zâmbind.

Cântec (Domnul Renț, Puștiul, Brutarul, Sticlarul, oamenii care deschid peretele camerei Scriitorului și care dau la o parte tufele de trandafiri)

Numai Bubu nu știe că va fi un concurs!

Doame acasă colac, ca un urs.

Ai auzit?

Ai auzit?

E grozav? E tare!

Un concurs? Un concurs!

Uimitor! Ce mirare!

Ce emoție minunată

Ne-a cuprins dintr-odată!

Mă simt ca un pui ieșit dintr-un ou!

Totul începe și totul e nou!

Toți! Vor să arate ce știu, ce pot face!

Brutarul: Gogoși și cornuri și plăcinte pot coace!

Sticlarul: Pahare și nuferi și fructe, îți place?

Vor veni cântăreți, balerini, dansatori

Fotografi, pictori, sculptori, actori,

Violoniști, scriitori și poeți, pianiști,

Dirijori, flautiști, toboșari, chitariști.

Cornuri cu artă și bezele cu artă,

Sculpturi înălțate spre cer ca o poartă.

Pantofi cu artă și bărbi cu artă,

Sculpturi în boaba de-orez ca o hartă.

Refren:

Arta a venit la noi în oraș

Cu aripi ușoare de fluturaș!

Muzele presară prin aer petale

Rime și ritmuri, culori muzicale.

Sufletul râde de-atâta iubire

Inima saltă de fericire.

Noi suntem noi și încă ceva

De-acolo din cer, nu putem explica!

Scena 3. În vizita acasă la domnul Scriitor

Doamna Veghel: Aici mergeau niște trandafiri galbeni. *(spune netezind masa de la bucătărie cu palma și privind spre paharul verde de sticlă groasă)*

Domnul Renț: Am observant în timp ce curățam frunzele uscate.

Doamna Veghel: Iar eu când îmi plimbam cățelul chiar pe lângă tufele dumneavoastă de trandafiri.

Domnul Renț: Nu știm dacă știți, dar casa dumneavoastră zboară! *(spune scurt ținându-și respirația)*

Doamna Veghel: Casa zboară când scrieți! Și în timp ce scrieți, biroul se umple de luminițe.

Domnul Renț: M-am gândit bine, cred că sunt muze mici, mici, cu aripi.

Doamna Veghel: Eu cred că sunt îngerii celorlalți poeți, care vin de curiozitate să vadă ce scrieți. *(zâmbește făcând cu ochiul)*

Domnul Renț: Suntem convinși amândoi că ceea ce scrieți trebuie să fie absolut minunat, altfel nu ați fi atras atenția acolo. *(a zis și a arătat cu degetul arătător tavanul)* Sus!

Doamna Veghel: Aveți o carte publicată?

Scriitorul: Da, mai demult, dar nimic recent.

Domnul Renț: Noi vrem să vă publicăm cartea la care lucrați. (*zâmbește adâncindu-și capul între umeri și subțindu-și vocea*)

Doamna Veghel: Ca să participați la concurs. (*îl imită întocmai punându-și palmele pe inimă*)

Trece Curierul, Povestitor, cu bicicleta, se opește:

Povestitor: Scriitorul nu știa despre ce concurs era vorba, nu urmărea știrile. Se simțea jenat să discute cu niște necunoscuți despre publicarea unui volum cu poeziile sale. Nu le citise nimănui și mai avea în minte multe versuri pe care voia să le pună pe hârtie. Prin urmare, fără să îi privească, s-a scuzat că nu are timp de pierdut, că seara are program de scris și i-a rugat pe cei doi, cu amabilitate, să continue discuția altădată, după ce se lămurește despre ce concurs e vorba. În drum spre ușă cei doi au început să turuie:

Curierul-Povestitor pleacă cu bicicleta.

Domnul Renț: Ideea noastră inițial era alta.

Doamna Veghel: Am fi dorit să chemăm televiziunile aici, când dumneavoastră scrieți, să filmeze cum ies muzele pe fereastră și cum se înalță casa de la pământ.

Domnul Renț: Dar am ajuns la concluzia că e riscant. Arta nu e așa, la comandă.

Doamna Veghel: Poate muzelor nu le place să fie filmate, poate se supără și nu mai vin deloc! Nu vrem să vă fugă inspirația din cauza noastră.

Domnul Renț: Cel mai potrivit ar fi să vă publicăm noi o carte.

Scriitorul: Mai vorbim, la revedere. (*a spus în șoaptă și a închis ușa*)

Domnul Renț: Pentru că noi suntem convinși că veți câștiga! (*strigă*) Nici nu ne pasă de bani! Îți pasă de bani?

Doamna Veghel: Nici un pic!

Domnul Renț a profitat de ocazie ca să îi ofere brațul doamnei Veghel și să o conducă acasă:

Cântec (Doamna Veghel și domnul Renț)

Domnul Renț:

Vom vorbi la cea mai bună tipografie

Să folosească cea mai fină hârtie,

Doamna Veghel:

Cartea să nu fie mare, cât palma mea

Iar semnul de carte, din catifea.

Doamna Veghel, domnul Renț:

Pentru desene vom angaja un ilustrator

Să-i fugă mâna pe coală ca un patinator

Care lasă spirale pe apa-nghețată,

Să scrie prima literă cărlionțată!

Domnul Renț:

Marginile să fie ornate cu flori,

albastru și verde, două culori.

Versurile scrise cu caligrafie.

Cartea, în sine, o bijuterie.

Refren:

Coperțile din argint sigur vor fi,

Iar înăuntru-o minune de poezii!

Înăuntr-o minune de poezii,

Iar coperțile din argint sigur vor fi.

Doamna Veghel: Domnul Scriitor va citi poeziile la concurs, sau poate vrei să angajăm un actor?

Domnul Renț: Sau o actriță? Ar fi mai bine? (*râde*)

Doamna Veghel: Va trebui să dăm concurs și pentru asta! Iar noi vom sta în prezidiu!

Domnul Renț: Nu, nu, nu! Cred că magia se petrece doar când citește el versurile! (*spune cu ochii aprinși de bucuria descoperirii*)

Cântec (continuare)

Doamna Veghel: Sunt sigură, Scriitorul va fi marele câștigător

Chiar Majestatea sa va face anunțul către popor.

Pe ecranul din fundal vedem ce își imainează cei doi. Apare Regele care anunță în ovațiile curtenilor: Domnul Scriitor este câștigătorul!

Minunat! Cu adevărat! Vai! Ce vis!

Domnul Renț: Dar noi nu avem nici un manuscris!

Doamna Veghel: Noi nu avem nici un manuscris?

Domnul Renț: Nici o hârtie însemnată cu cerneală!

Doamna Veghel: Am uitat amândoi, vai, vai ce greșală!

Domnul Renț: E ceva ce a sărit din schemă!

Recunosc, acum chiar avem o problemă!

Amândoi: N-am luat nici măcar o hârtie!

Nu avem nici măcar o poezie!

Refren:

Domnul Renț: Îmi trebuie o idee, ne trebuie un plan!

Să am ce acum îmi lipsește și n-am!

Doamna Veghel: Ne trebuie o tactică, o strategie

Să avem în palme-un manuscris din hârtie!

Trebuie să gândim bine și să facem ceva

Să luăm topul scris din camera sa.

Domnul Renț: Zii o idee!

Doamna Veghel: Mă gândesc! Mă gândesc!

Zic la ureche!

Domnul Renț: Ce gând nebunesc!

Îți place?

Doamna Veghel: Îmi place! Se face?

Domnul Renț: Se face!

Bucurie! Exaltare! Foc de-artificii!

Doamna Veghel: Arta ne cere, firesc, sacrificii!

Scena 4. Pregătirile

Povestitorul:

Peste oraș se lăsase o ceață alburie, matinală.

Oamenii mergeau atenți de parcă ar fi călătorit în sticle translucide de apă minerală.

Din case au început să se audă, la început timid, apoi cu avânt, sunete de vioară, de pian, de chitară. Cinci fete au început să repede dansuri în curtea casei, lăsând muzica să răsunе viori dintr-o boxă pusă la fereastră. O balerina a apărut la balcon în tutu să-și facă exercițiile de încălzire. Alergători treceau în grabă și schimbau direcția deplasării la fiecare fluierat al conducătorului de grup.

Doamna Veghel: Echipa de dansuri subacvatice. (urmărește o vreme echipa de sportive care ocupa șoseaua)

Miroase a cornuri cu unt și a pâine proaspătă. La geamul brutăriei, câțiva gură-cască cu pungile pline de pâine caldă asistă la demonstrațiile brutarului șef care prezintă noile modele de cornuri: stele, pești, defini, arici. Oamenii aplaudă cu nasul lipit de vitrine, aburind ferestrele.

În urma pictorului deja s-a făcut coadă. Pictorul își alege modelele. Stă cu pensula între dinți și face un semn discret către persoanele care prezintă interes. Celelalte, nu se dezamăgesc, pentru că pot să privească ședința de desen.

Doamna Veghel: Toți florarii au fugit cu noaptea în cap în pădure să adune crenguțe și mușchi pentru noile ornamente! (comentează cu Povestitorul)

De la pădure vin sculptorii cu roabe încărcate cu bucăți de piatră și cu trunchiuri de copac. Copiii fug în urma lor și țipă aruncând cu bețe.

Doamna Veghel: Succes!!!

Povestitorul: La marginea orașului olarii scobesc după lut ca arheologii. Sticlarii în atelier stau aplecați peste birou și discută cum să combine culorile pentru modele noi de vase și lămpi. Ucenicii deschid cuptoarele și alimentează cu cărbuni. Cine nu are vreun talent de demonstrat acum e timpul să învețe. Din ușă în ușă umblă învățăceii: la bijutier, la aurar, la tâmplar, la desenatori. Unii vor să învețe să joace teatru, alții vor să învețe ikebana, alții vor să facă desen în nisip colorat, alții vor să învețe croitorie.

Exercițiile de canto umplu aerul, sunetele de trompetă te fac să zâmbești.

Povestitorul: Deja marele fermier a donat o bucată de teren pentru un patinoar artificial ca sa aibă unde exersa echipa de dansatori pe gheață. În parcuri se merge pe sârmă, se anunță că în ziua concursului, marele acrobat se va deplasa fără plasă de protecție peste tot orașul, pe o sârmă întinsă de la turnul bisericii până la farul de pe malul mării! (*proiecții pe ecranul din spate cu acrobatul care își montează sârma*)

Doamna Veghel: Serios!?

Cântec (*Nu știm nimic despre Artă, Grupul celor patru*)

Mintea-mi ia foc

Mintea-mi ia foc!

Nu mă pricep la Artă deloc!

Tu ce știi să faci?

Știi să pictezi?

Tu știi povești să imaginezi?

Știi să bați step?

Știi poezii?

Știi?

În ritm de dans încep să treacă experții cu machete și schițe cu ce se pricep să facă mai bine:

Croitorii se strâng să traseze noile direcții în modă.

Pantofarii încep să deseneze Pantofii anului.

La coafor trec voluntare pentru coafuri experiment, iar la salonul de bărbați se aranjează bărbi pe gratis în căutarea Bărbii perfecte.

Sălile de creație duduie de artiști.

Se repetă piese de teatru, se proiectează filme,

Penițele și creioanele scârțâie pe hârtie în goana după idei.

*Fotografiile umblă să immortalizeze febra creației ce oferea cadre minunate
aparatelor de fotografiat.*

Tot orașul a înviat!

Cerul de muzică e invadat.

Avem vacanță trei săptămâni

De școală și muncă ne spălăm pe mâini!

Toți învațăm Artă, să nu vă mire

dacă sufletul ne e plin de fericire!

De mai greșim, să ne iertați

Iar la final, s-aplaudați!

*Cei mici fug cu foi în mâini, ori recită în gura mare poezii pe holul teatrului, ori
bat step pe capacele de canal.*

*Se face seară, se aprinde felinarul, oamenii și copiii trec obosiți, toată ziua au fugit
să învețe Artă. Muzica se estompează ușor.*

*Toți se retrag la casele lor. Pe ecranul mare se văd imagini cu lămpi apline în
lumina cărora mai lucrează un bijutier, un ceasornicar, ori vreun artist desenator
pe o boabă de orez, ori maeștrii în origami, sau săpunari care își admirau feliile
colorate de săpun, sau compozitori care își recântau în minte noile compoziții
dirijând cu un creion orchestre imaginare.*

*Scriitorul scrie cu atâta pasiune că e gata să strice instalația de apă, atâta de
mult s-a ridicat casa din temelii. Vecinii au crezut că e cutremur. Domnul Renț a
ieșit și el să vadă despre ce e vorba, dar nu se impacientează prea tare, zîmbește,
știe că deranjul vine de la casa Scriitorului.*

Povestitorul (*în pijamale, somnoros*):

Arta se așezase bine peste oraș. Cine ar fi avut ochi să vadă ar fi văzut muzele cu harpă și flori în păr, îngerii cu aripi mari de lumină cum zboară răsucindu-se în dans deasupra orașului.

(joc de lasere pe cer)

Scena 5.

Împăratul primește scrisori de apreciere de peste tot și se molipsește de entuziasmul oamenilor.

Ia lecții de caligrafie și participa la ateliere de scriere creativă dimineața, în serele cu plante tropicale, după micul dejun.

Regele: Iar scrisori? (*râde mulțumit*)

Curtean: Să vedeți, căsuța poștală e plină de mesaje! Trebuie să le citiți sau, cu permisiunea dumneavoastră, le șterg eu. Toate spun aceleași lucru!

Regele: Serios? E plin de mesaje?

Curtean: Plin ochi! Uitați și aici sacii cu scrisorile venite la palat. Din toată lumea! Milioane de admiratori!

Regele: Și ce spun?

Curteanul: Vă felicită!

Regele: Cum zic? Zii cum zic!

Curteanul: Zic că sunteți un scump și un minunat! Și vă felicită toți că încurajați arta! Sute de scrisori de la artiștii din toate țările vă roagă la anul să organizați un concurs internațional de artă, ca să poată participa și ei!

Regele: O idee excelentă!

Curteanul: După cursul dumneavoastră de scriere creativă vă așteaptă reporterii pentru interviuri. I-am organizat la ore exacte toată săptămâna, va trebui să vă odihniți și să mâncați bine, se anunță o săptămână grea.

Regele: Doar cursul de dimineață, vreau să particip, vreau să învăț să fac versuri.

Curteanul: Nu știu ce să spun. Sfatul meu e să o luați ușor, să nu vă obosiți!

Regele: Numai puțin, termin și cafeaua și fursecul și cursul. Nu durează mult, dar trebuie să știu și eu ce este Arta, dacă va trebui să aleg un câștigător. Trebuie să simt pe pielea mea efortul creației!

Curteanul: Sunteți un înțelept, este o onoare pentru mine să trăiesc aceste vremuri luminate, în care dragostea dumneavoastră pentru Artă se revarsă cu atâta dărnicie peste o țară întreagă. Aici aveți mesajele Majestăților sale, împărații vecini.

Regele: Ce spun?

Curteanul: Numai laude pentru această inițiativă fabuloasă!

Regele: Sunt invidioși că nu le-a venit lor ideea mea!

Curteanul: Dumnavoastră ați spus-o, eu nu aș fi îndrăznit. Dar sunt fierți de invidie! Suneți pe prima pagină în toate ziarele din lume! Ați ajuns cea mai cunoscută personalitate de pe Glob!

Regele: Oh! E copleșitor! Trebuie să fac față efortului. (*răsfoiește câteva foi cu însemnări*) Am ca temă: rime la...mâțișori. Mâțișori? Simplu! Ochișori, pușișori, momișori...ă...dodișori, pușișori, ă... am mai spus. Așa! Mâ-ți-șori! O-u-șori! Ăăă... Merișori, perișori, cuișori, ori, ori, ușori! Mâți-șori! Flori! Mori! Cori! Dori! Șori! Momoșori! Popoșori! Ooșori! Moșori! Coșori! Eu cred că le-am spus pe toate!

Curteanul: Ați spus și încă cum! Din belșug ați spus! Să mai ia și alții rime de la dumneavoastră dacă ei nu au!

Regele: Am amețit, mai lucrez și mâine. E destul de solicitant, nu e ușor cu Arta!

Curteanul: Haideți să vă arăt lista cu primii înscriși în concurs, iar apoi să ne pregătim de interviuri. Și să probați noile haine, vă așteaptă croitorul regal.

Regele: Mi le-a terminat? Vai, ce curios sunt! Felicitări bucătarului pentru biscuiții de la cafea! Făcuți cu Artă! Să-i transmițeși că i-am mâncat tot cu Artă!

Scena 6.

Bătrânii satului cu scăunelele, moment de dans și ritmuri.

Povestitorul:

Dacă la început trompetele îți zgâriau urechile, acum pensionarii își făcuseră orar cu adrese și se cărau cu scaunele de la o reprezentație la alta. Deja știau traseul și cam pe la ce oră cântă tenorul, soprana, unde exersează prim balerinul, unde ies formațiile de călușei, unde cântă cântărețul la pahare de sticlă, unde repetă numărul marele comediant. Seara mergeau la patinoar să vadă dansatorii, apoi asistau la spectacolul de artificii. La restaurantul din centru se serveau cele mai bune vinuri, cele mai frumos aranjate platouri de aperitive, cele mai neobișnute prăjituri. Toți umblau pe străzi de la un atelier la altul, până seara târziu. Toți erau convinși că trăiesc un moment unic, minunat.

Scena 7. Domnul Renț și doamna Veghel în acțiune

Domnul Renț și Doamna Veghel privesc scurt în jur, apoi își pun ochelari de soare, căciulă rusească cu urechi. Amândoi cu pachete în brațe. Bat la ușa domnului Scriitor.

Domnul Renț: Curierul! *(a strigat cu o voce răgușită de parcă ar fi băut cea mai rece limonadă)*

Scriitorul: Da? Bună ziua!

Domnul Renț: Două cutii, a spus domnul Renț. Unde le punem?

Doamna Veghel a intrat curajoasă în hol și s-a îndreptat spre birou.

Scriitorul: Acolo, mulțumesc! (*strigă puțin amețit de cei doi oameni care i-au invadat prea repede casa*)

Domnul Renț a pus cutia jos și i-a dat Scriitorului să semneze de primire, timp în care doamna Veghel a privit scurt biroul: mașina de scris cu o foaie pe jumătate albă, trei dosare groase cu foi scrise, un teanc cu hârtii peste care era pusă o carte. A înșfăcat teancul de foi cu miros proaspăt de cerneală, l-a ascuns repede în salopetă și a tras fermoarul.

Doamna Veghel: Am pus în birou pachetul! a strigat cu vocea schimbată.

Scriitorul: Mulțumesc!

Cei doi au salutat și au ieșit pe ușă. Au mers cu pas vioi spre gardul de trandafiri, au cotit spre curtea alăturată, câțiva pași alerți, apoi au luat-o la fugă spre garajul domnului Renț. Domnul Renț a pornit mașina și ca doi spioni au gonit cu viteză maxima până sus pe deal, apoi au oprit pe șosea, lângă parapetul de piatră, în fața pădurii.

Probabil că erau roșii la față, dar din cauza înserării nu se putea observa prea bine. Au lăsat farurile aprinse, s-au suit pe marginea balustradei de piatră, cu picioarele atârând spre orașul sclipitor și animat din depărtare. Pădurea își răspândea răcoarea frunzelor cu miros de urzici, ciuperci și brad. Se zărea fumul de lemn ars venind în bulgări albi dinspre atelierele sticlarilor.

Entuziasmați, au aprins o lanternă și doamna Veghel a scos din salopetă manuscrisul. De teamă să nu le sufle vântul foile, au hotărât să ia prima filă și să o pună la spatele teancului după ce o vor citi, înapoi în salopetă, lipită de piept.

Doamna Veghel: Citește tu, a spus doamna Veghel, eu nu am ochelarii de vedere la mine.

Povestitorul:

Și domnul Renț a citit. Întâi aproape silabisit, ca un copil scos la lecție, apoi, pe măsură ce înțelegea, cursiv, ba chiar cu intonație. Cuvintele au început să se lege și vocea i s-a schimbat. A devenit caldă, catifelată, clară. Literele zburau, iar doamna Veghel, uimită, putea să le vadă. Versurile aproape că se deslipeau de pe buzele domnului Renț în bezi colorate care pluteau o vreme apoi se răspândeau în vale, spre oraș, ca eșarfe străvezii de mătase. Pe măsură ce doamna Veghel scotea foaie după foaie, mâinile domnului Veghel păreau că-și netezesc pielea, obrazul părea că se face mai fin, fruntea mai înaltă, părul mai lung. Doamna Veghel asculta și fiecare vers citit părea că o întoarce în trupul ei de tânără, cu ochii mari încadrați de gene alungite. Un fremăt al vieții simțea cum îi strânge mijlocul, cum îi înalță talia, cum îi subțiază gleznelor. Ascultau o muzică pe care o recunoștea, dar realiza că nu găsisese niciodată cuvinte atât de potrivite ca ale Poetului să o poată exprima. Domnul Renț citea foaie după foaie, emoționat că putea pătrunde ca un hoț, direct în cămara ascunsă din spatele inimii Poetului. Râdeau amândoi fericiți de fiecare dată când se termina o poezie, când, privindu-se realizau că au înțeles ce-a vrut să spună Poetul. Valuri de licurici săltau în jurul lor pe măsură ce cuvintele deschideau în aerul nopții poartă după poartă spre claritatea încântătoare a lumii. Din pădure au început să se audă cântece de copii. Era corul pe care îl auziseră și în casa poetului. Vers după vers, ritm după ritm, licuricii luminau chipul celor doi și așezau pe capetele lor coroane fosforescente.

Noaptea devenise rece, domnul Renț citea încă din foile care îi tremurau în mâini. Când a citit ultima poezie doamna Veghel l-a sărutat și atunci amândoi s-au ridicat două palme în aer de pe bordura de piatră. Nu au auzit foșnetul hainelor, nu au simțit că plutesc peste oraș. Pădurea răsuna de glasuri de îngeri, iar aripile verzi ale muzelor fâlfâiau ca fluturii în jurul filelor din mâna domnului Renț.

Scena 8. Ce e Arta? La palat.

Sala tronului, curteni.

Curtean 1: S-au înscris mulți concurenți! Unii nu știau dacă ce fac ei e Artă sau nu. Nu se știe dacă îndoitul lingurițelor cu limba e *Arta de a îndoii lingurițele cu*

limba sau e doar o abilitate surprinzătoare. Comisiile de experți se cade să analizeze situația și să ne explice ce e Artă.

Curtean 2: La noi în oraș toată lumea face Artă!

Curtean 3: Până și gogoșile sunt făcute cu Artă!

Curtean 1: Aceste tacâmuri de argint sunt obiecte de Artă!

Lingurar: Lingurile mele de lemn înseamnă că sunt tot Artă! Trei linguri, zece lei! (*strigă lingurarul strecurându-se cu coșul*)

Doamna de la curte: Coafura Ducesei este o adevărată opera de Artă!

Croitorul: Uitați-vă la tunica aceasta făcută din firele cele mai fine de mătase, este o opera de Artă!

Regele: Este! (*spune admirându-și hainele în oglinzile cu rame aurite, în aplauzele tuturor*) Artă e, (*a zis împăratul răsucindu-se în oglindă ca să admire țesătura*) atunci când văd ceva, sau aud ceva și mă face să spun: Oau!

Lumea a aplaudat. S-a iscat un nou val de discuții referitor la gusturile Majestății sale și la faptul că el putea fi impresionat de unele lucruri dar alții nu, sau invers. Mulți puteau spune: Oau! la ceva ce putea fi considerat Artă, dar care să nu impresioneze deloc pe Majestatea sa. Discuția a fost însă abandonată destul de repede când Majestatea sa a început să ridice din sprâncene și să spună râzând:

Regele: Adică vreți să spuneți că nu recunosc un lucru valoros? Că am gusturi proaste? Că nu știu dacă ceva e Artă sau nu?

Curtean 2: Nu, Majestate. Gusturile Majestății voastre sunt impecabile și cultura dumneavoastră este busolă pentru noi.

Curtean 3: Ce spuneți dumneavoastră că e Artă, e Artă! Și cu asta basta!

Începe selecția. Intră un concurent cu un fluier.

Cântărețul la fluier: Bună ziua majestate, dragi curteni, stimată audiență, dragi telespectatori. Suntem în direct?

Regele: Nu acum la selecție. Vom fi în direct în concurs. Acum se mai iau câteva momente pentru diferite emisiuni. Ce ne-ați pregătit?

Cântărețul la fluier: Fluierul meu! Aici e Arta.

Regele: Oau!

Cântărețul la fluier a fost selectat pentru concurs. Țopăie fericit.

Intră un pictor cu un portret al Regelui.

Regele: Oau!

Pictorul e selectat. Iese fericit.

Intră un bărbat cu niște mustăți ridicate (Dali)

Regele: Oau!

Pictorul: Majestate, stați să vă arăt opera de artă!

Un ceas care curge.

Regele strâmbă din nas, Dali e dat afară din concurs.

Brutarul: Vă prezint un moment coregrafic intitulat: *Arta măcinatului de făină cu sita cea mai fină!*

Regele: Un moment, așteptați până vă vine rândul. Nu sunteți acum pe listă. Domnul Brâncuși urmează.

Intră Brâncuși și prezintă pe ecranul cel mare Coloana infinitului.

Regele: Oau!

Brâncuși a fost selectat. Iese zâmbind.

Sticlarul: Vă prezint peisaj marin cu pești de sticlă.

Regele: Oau!

Povestitor:

Selecția operelor de Artă care merită să intre în concurs a fost un fapt provocator, distractiv! Dar, când Regele a văzut că sala palatului se umple de tablouri care mai de care mai neobișnuite, unele chiar goale cu un singur punct... când a început să răsune de instrumentiști care își acordează instrumentele înainte să cânte, când a fost invadat de casete, boxe, microfoane, cărți, discuri de vinil, covoare, tapiserii, sculpturi de marmură, obeliscuri, statuete, ceasuri, colivii, bijuterii, covoare de hârtie, manechine cu haine, circari, actori, coruri de vânători, formații de dans, balerini, a spus:

Regele: E destul de obositor cu Arta. Comisia de experți să aleagă doar câteva dintre ele, câte zece reprezentanți din fiecare domeniu, pentru că altfel toată festivitatea se lungește prea mult, până în primăvară, iar oamenii mai trebuie să și muncească, nu doar să stea cu capul în nori și să fugă toți după cai verzi pe pereți!

Regele e schimbat în pijamale și se pune în pat. Se aud suspine, plânsete pe aleea din spatele castelului, ale celor respinși din concurs. Împăratul nu mai poate să doarmă. Îl cuprindea și pe el jalea văzând atâția oameni triști, atâția ajunși la limita disperării.

Regele: Pentru ce plâng toți, la urma urmei? Nu pot să îi aud cum suferă! Mi se rupe inima! Așa sunt eu, poate prea milos! N-a putut nimeni să bănuiască că nerecunoașterea artistică poate fi așa de dureroasă.

Concurent: Nu voi mai face Artă în viața mea și toate astea sunt o prostie de oameni nereserioși care pierd timpul. (*țipă plângând*)

Brutarul: Să mâncați Artă la iarnă! (*urla disperat morarul care prezentase în concurs momentul numit: Arta măcinanutului de făină, cu sita cea mai fină, într-o coregrafie divină.*) Sunt foarte bun în tot ce fac, dar că Arta mea nu e înțeleasă încă!

Împăratul apare în fața oamenilor în halat, ca să lămurească lucrurile, în lumina reflectoarelor, transmisie în direct pe marele ecran:

Regele: Dragii mei, este o situație neobișnuită cu care ne confruntăm acum toți! Suntem și mulți care facem Artă! Nu putem câștiga toți! E dureros să nu fii

apreciat! Dar să nu fim invidioși pe succesul altuia! Vă promit că la anul vom face din nou concursul, ediția a doua, așa că va fi o nouă șansă pentru toți!

Curteni: Ura! Trăiască împăratul nostru cel talentat și bun!

Scena 9. Aventura

Doamna Veghel și domnul Renț bat ferm în ușa Scriitorului.

Scriitorul a deschis și a primit pachetul din mâinile domnului Renț.

Scriitorul: Cât mă costă?

Doamna Veghel: Doar doi lei, atât.

Scriitorul i-a dat doi lei și a semnat de primire în foaia întinsă de domnul Renț.

Domnul Renț: Deschideți să verificați, acestea sunt instrucțiunile pe care le-am primit.

Scriitorul: Mulțumesc. *(murmură el după un timp mai lung de zece secunde, privind cartea în interiorul cutiei de carton)* Minunat.

Domnul Renț: Primăria orașului a donat banii pentru publicarea cărții dumneavoastră, sunt banii noștri, ai tuturor. Practic contribuția dumneavoastră este de numai doi lei. Cartea a fost deja selectată, poezia dumneavoastră e Artă. Aveți obligația de a participa la concurs. Aici ați semnat deja pentru participare, va trebui să mergeți... Stați să vă citesc ora: vineri seara la ora șapte! Să citiți câteva poezii la palat.

Scriitorul: Desigur. Mulțumesc.

A închis ușa și s-a așezat la birou privind cartea cea frumoasă, cu coperti destul de grele, cu titlul strălucind albastru, exact așa cum o visase. Un zâmbet i-a cuprins chipul și a stat așezat la birou destul de mult, fără să scrie, fără să deschidă cartea, doar zâmbind, adâncit în propria piele ca un urs care hibernează. Cred că era fericit.

Domnul Renț și doamna Veghel au pornit pe alee tăcuți, unul pe lângă altul, fără să se țină de braț. Erau bucuroși că totul a decurs așa cum s-au așteptat, mulțumiți că au reușit să publice cartea, ușurați că Poetul a acceptat fără nici cea mai mică ezitare, jenați la gândul că s-au sărutat pe bordura de piatră de lângă pădure.

Domnul Renț: Bubu e bine?

Doamna Veghel: Nu cred... L-am lăsat singur! Cred că îl aud de-aici cum latră!

Domnul Renț: Și eu îl aud! Dar azi a fost o zi productivă.

Doamna Veghel: Ai văzut cum ținea în mână cartea domnului Scriitor?

Domnul Renț: Nici lui nu-i venea să creadă cât de frumos a ieșit.

Doamna Veghel: Cred că acum stă și o privește.

Domnul Renț: Cred că e fericit.

Doamna Veghel: Și eu cred. E fericit.

Domnul Renț: N-am mâncat nimic toată ziua. Am uitat.

Doamna Veghel: A fost o zi! Nici eu n-am mâncat, acum îmi dau seama. Noapte bună, domnule Renț. Arta cere sacrificii, nu?

Domnul Renț: Așa e, arta cere sacrificii. Noapte bună. Ținem legătura. Până acum totul a decurs impecabil. Sper să fie bine.

Doamna Veghel: Va fi bine.

Doamna Veghel dă mâna și pleacă.

Domnul Renț pornește înapoi pe alee grăbind pasul. Se înfrigurase puțin.

Scena 10. Ziua concursului

Orașul era în sărbătoare. Televiziuni din toate statele învecinate își postaseră de cu noapte mașinile și răspândiseră strategic reporterii. Oamenii purtau hainele cele mai bune, cu gulere apretate, fetițele cu cele mai albe șosete, doamnele cu manechiura impecabilă. Casele fuseseră renovate, spațiile verzi erau pline de tufe de trandafiri. Cafenelele țineau ușa deschisă ca să miroasă a cafea. Clătitarii serveau clătite din jumătăți de pepene galben la tarabe mobile. Toată strada spre palat era plină de oameni, lăsaseră doar un culoar central pentru concurenți. Ecrane mari fuseseră montate prin tot orașul ca să vadă toată lumea concursul ce urma să se desfășoare la palat.

Când în turnul bisericii clopotul a bătut ora zece, palatul și-a deschis porțile, iar acrobatul și-a început numărul mult așteptat. Avea să traverseze tot orașul, până la farul mării, desigur, fără plasă de protecție. Purta pe brațe o prăjină lungă și în spate un rucsac. Toți oamenii îl priveau entuziasmați și un val de aplauze a răsunat în tot orașul.

Mersul pe sârmă se proiectează pe ecranul din spatele scenei.

Oameni din oraș: Trebuie să aibă nervi de oțel. (spuneau oamenii cu gâturile răsucite spre acrobat, în timp ce copiii îl măsurau între degete și nu era mai mare de-o nucă)

Concursul a început și un val de entuziasm a cuprins tot orașul. Lumea urmărea cu sufletul la gură concurenții pe ecranele supradimensionate, acasă, ori în direct la palat, acolo unde lumea bună achiziționase un loc cu mare greutate. Se aplauda cu urale de fiecare dată când regele spunea: Oau! Când nu spunea: Oau! oamenii aplaudau încurajator ca să nu plece concurentul prea dezamăgit. Selecția era dură. Se mânca în picioare clătite, gogoși, plăcinte. Reflectoare luminau palatul în roz și verde de fiecare dată când un concurent rămânea în competiție să se lupte pentru marele premiu.

Când acrobatul a ajuns deasupra pieții mari s-a aplecat pe un picior, ghemuit, a pus prăjina în echilibru pe genunchi și a scos rucsacul din spate. Reporterii comentau cum că îi este sete, ori poate foame după mai bine de patru ore de mers. A desfăcut rucsacul și spre mirarea tuturor, tot ce avea înăuntru a

început să cadă peste piața mare. Oamenii s-au speriat întâi, crezând că a pierdut ceva, apoi au observat că le cad în cap bomboane și ciocolățele, dropsuri și caramele. Copii s-au repezit primii să adune de pe jos dulciuri. S-au auzit și câteva tonuri mai ascuțite, câteva voci mai certărețe.

Reporterii au înregistrat și o mica păruială, câteva îmbrâncituri, câțiva pantofi pierduți pe caldarâm. După ce i-a privit de sus pe oameni cum se îmbulzesc animați, acrobatul a fost filmat cum râde. Atât de tare hohotea că a început să i se balanseze prăjina în mână, ba chiar i-a alunecat și un picior. Când l-au văzut gata să cadă, toți au uitat de bomboanele din gură, câțiva s-au înecat și s-au ales cu ceva pumni în spinare, apoi au tăcut mâlc. Acrobatul și-a revenit, s-a suit iar pe sârmă, a început să pună iar pas după pas, executând serios fiecare mișcare spre ușurarea tuturor. După ce din piața mare s-a auzit un oftat la unison, oamenii l-au abandonat rapid și au început să urmărească din nou pe panourile uriașe concurenții din palat.

Scena 11. Scriitorul în concurs.

Scriitorul își ținea cartea în mână. Degetele îi transpiraseră, iar cartea cu coperți de argint devenise rece ca o bucată de gheață. Oamenii îi priveau încordați și-și șopteau unul altuia:

Curtean 1: Țsta ce face?

Curtean 2: O fi scamator!

Regele: Vă ascultăm. Ce ne arătați?

Scriitorul: Această carte.

Regele: A! O carte, deci. Despre ce?

Scriitorul: Este o carte de poezii, sunt Poet. *(a spus el dintr-odată stânjenit de mărimea ființei sale în comparație cu volumul pe care îl prezenta, mic, cât palma stângă)*

Regele: Bun, deci avem de-a face cu un Poet! (*a aplaudat și toți au preluat gestul aplaudând tot de trei ori, ca regale*) Și de ce-ar fi cartea dumneavoastră mai interesantă ca altele? (*a continuat el ușor sever, cum îi stă bine oricărui rege*)

Scriitorul: Păi, nu e! E o carte inutilă. Ca orice carte de poezii.

Regele a zâmbit, ceea ce i-a încurajat pe mai mulți să zâmbească.

Regele: La ceva tot trebuie să servească, doar nu ați scris-o degeaba. (*a continuat el ridicând ușor tonul*)

Scriitorul: Fiind vorba de un volum de poezii, cartea aceasta nu e bună la nimic. Țin să vă anunț că fost făcută cu banii comunității. Prin urmare, vecinii mei care au tipărit cartea, au reușit să fraierească primăria și să ia din banii oamenilor care puteau fi folosiți pentru ceva cu adevărat folositor, nu pentru o carte de poezii care nu ține nici de foame și nici de cald. (*a spus poetul strângând în palme cartea cu coperți reci*)

Aici regele a râs, iar cei prezenți i-au urmat exemplul bine-dispuși.

Scriitorul: Pe mine m-a costat publicarea ei doar doi lei. Prin urmare aș putea spune că e o carte de doi lei! (*a zâmbit ridicând din umeri*)

Regele: Vedem noi! (*a râs și Majestatea-sa*) Îmi place autoironia dumneavoastră, aveți umor. Să auzim ce scrie în ea și mai vedem noi dacă e bună la ceva sau nu.

Poetul a început să citească, iar oamenii au tăcut așteptând cumiți.

Povestitorul:

Faptul că tot orașul asculta Poezie, asta era ceva de-a dreptul nemaîntâlnit.

Reporter:

Regele a fost propus la Premiul mondial pentru promovarea culturii, Hugo cel Bun. Națiunile vecine au preluat și ele transmisiunea în direct. Vestea că un oraș întreg ascultă Poezie a stârnit invidia regilor vecini care au adunat imediat în ședință de urgență ministerele, au anulat preocupările pentru noile modele de tancuri și au

început să caute idei ce ar putea să concureze anul viitor cu surprinzătorul eveniment cultural ce a cuprins mapamondul.

Povestitorul:

Dar marea știre care a stârnit confuzie și exaltare a fost faptul că pe imaginile transmise din curtea regală se observa cum palatul s-a scuturat din temelii, ca un pește ascuns în nisip pe fundul oceanului și cum a săltat dintre grădinile de crini, peste labirintul de brazi mai înalți de-un stat de om, de parcă duhul din lampă l-ar fi purtat roată pe brațe invizibile și l-ar fi așezat apoi cu grijă pe temelia lui. Cei din palat nu au simțit nimic, dar oamenii de afară au văzut cu ochii lor întâmplarea neobișnuită. Cei ce au privit pe ecrane imaginea au crezut că e o defecțiune tehnică pe undeva, prin urmare evenimentul a creat o întreagă dispută și până a doua zi nimeni nu a mai vorbit decât despre palatul care s-a ridicat de la pământ și care a plutit preț de câteva minute pe deasupra grădinilor regale.

Secena 12. Regele, doamna Veghel și domnul Renț, la palat.

Regele: Vă aflați sub jurământ, țin să vă reamintesc.

Domnul Renț: Da, Majestate, a spus domnul Renț.

Doamna Veghel: Suntem conștienți Majestate și vă declar că suntem în deplinătatea facultăților mentale. Repet: noi am luat manuscrisul de la Poet ca să puteți vedea și dumneavoastră acest lucru extraordinar.

Domnul Renț: Întâmplător treceam prin fața casei poetului. Doamna, ca de obicei, la plimbare cu bișonul. Eu sunt chiar vecinul domnului Poet, eram în grădină. Am un tei mare și acum își scutură frunzele. Am vrut de mai multe ori să-l dobor, dar poetul m-a rugat să nu-l tai, că-i plac florile și parfumul lui, așa că nu l-am tăiat, dar eu trebuie să strâng frunzele în fiecare zi de noiembrie, că nu vine domnul Poet să le strângă! În fine.

Doamna Veghel: Întâi am văzut licuricii care ieșeau în valuri pe fereastra deschisă. Apoi muzele, mici cât un deget, cum pluteau în jurul biroului

domnului Scriitor. Se așezau pe mașina de scris, iar pe măsură ce domnul Scriitor bătea la mașină casa se ridica de la pământ. *(a șoptit)*

Regele: Întocmai ca palatul meu.

Doamna Veghel: Întocmai Majestate. Când am citit manuscrisul cu domnul Renț, imediat ce l-am subtilizat din casa poetului... ne-am dus sus, pe deal, lângă pădure și ne-am așezat pe parapetii de beton de la marginea străzii. Am început să zburăm!

Regele: Poftim?

Domnul Renț: Eu citeam versurile, care, recunosc, sunt foarte frumoase.

Regele: Sigur! Nimeni nu a spus că nu!

Doamna Veghel: Dar mai scriu și alții versuri frumoase!

Regele: Exact! Asta e și dilema mea! Că mai scriu și alții!

Doamna Veghel: Noi credem că mașina lui de scris e magică. *(a șoptit doamna Veghel foarte aproape de urechea regală)*

Regele a luat-o prietenește de după umeri și i-a spus:

Regele: Am mai citit și noi alte cărți, dar niciodată nu am început să zburăm cu casele, să fim serioși.

Domnul Renț: Așa de tare s-a scuturat casa domnului Poet că era să strice instalația de apă! *(a adăugat în șoptă, iar Regele l-a cuprins de după umeri cu celălalt braț)*

Regele: Deci mașina de scris face grozăvia asta. *(a spus admirându-și pantofii cei noi de catifea vișinie)*

Doamna Veghel: Aha! *(au dat din cap doamna Veghel și domnul Renț, atrași de luciul catifelei și de vârful pantofului care sălta nerăbdător.)*

Scena 13. Acasă.

Cântec (*Grupul celor patru, care dau peretele mobil la o parte ca să-l putem privi pe Scriitor cum scrie la mașina de scris.*)

Un ceai de tei

Capul plin de idei.

Mașina de scris țacănea.

Așa!

Versurile saltă în zbor, vioaie

Vor să fie prinse de Poet în foaie.

Mașina de scris e o trăsură

Adună timpul, îl strânge, îl fură.

Poetul lucrează căzut ca-ntr-un vis

Și cântă într-una mașina de scris.

Trac, țțț, pha!

Adună din nori!

Adună din nori!

Toate filele albe le-a scris până-n zori.

Trac, țțț, pha!

În labirint!

În labirint!

Până când zorile le vezi albind.

A lucrat cu atâta ardoare până în zori, încât i s-a terminat hârtia. Obosit, adoarme cu capul pe birou.

Scena 14. Printre oameni

Trimiși de-ai Regelui intră în casa Poetului când acesta doarme încă și îi înlocuiesc mașina de scris cu una identică. Scriitorul nu își dă seama.

Muzica învăluie dimineața. Scriitorul dansează odată cu toți oamenii din oraș.

Dimineața Scriitorul se trezește în rumoarea orașului. Se înghesuie în piață la tarabele cu vin fiert și priveștet înfrigurat panourile cu cei mai neobișnuiți concurenți. Îi apludă pe toți și se lasă purtat de entuziasmul oamenilor. E plăcut să râdă odată cu ceilalți, să tacă odată cu ceilalți, să se emoționeze odată cu ceilalți. Îl amuză copiii care ronțăie tot timpul bomboane, îi plac bunicile cu pardesie pufoase puse peste trupurile generoase, în care copii se cufundă precum puii în penele cloștilor. O remarcă pe Doamna cu coc, care admiră un buchet de trandafiri galbeni, dintr-un coș al unei florărese ambulante, iar Doamna îl remarcă și ea pe Scriitor. Scriitorul îi plătește buchetul. Își dau mâna, râd amândoi.

Admiră amândoi atelierile unde bărbații muncesc și scot în vitrine pahare de sticlă, vase de lut, ceasuri și bijuterii de argint, sculpturi în unt și torturi cu trei etaje.

Cântec (Scriitorul, Doamna cu coc, Oamenii din piață)

Oamenii:

Hai, nu sta singur

Dă mâna om drag,

Am venit la tine

Ți-am călcat în prag.

Scriitorul: Bună ziua!

Doamna cu coc: Bună ziua!

Ce bucurie!

Ce haină frumoasă! Și ce pălărie.

Scriitorul:

Ce flori minunate!

De unde le-aveți?

Doamna cu coc:

Le-am cumpărat

De la târgoveți.

Scriitorul: Aveți gusturi bune și parfumate!

Doamna cu coc: Data viitoare le vreau pe toate!

Refren:

Oamenii sunt un mușuroi de furnici

E plăcut laolaltă, suntem mulți, suntem mici.

Dar sufletul larg atinge zărilor

Își deschide brațele și adună stelele.

Seara de Artă

Ne-a strâns laolaltă

Ce bine ne este acum împreună.

În noaptea albastră, în noaptea cu lună.

Aproape, aproape, aproape, aproape,
Te iubesc, te iubesc, îți spun printre șoapte.

De mâină, de mâină, de mâină, de mâină,
Mai bine, mai bine, mai bine-mpreună.

Poți să dormi, poți să taci, poți să spui povești,
Ce bine că sunt, ce bine că ești.

Scena 15. Câștigătorul Concursului

Curtean: Muțumim pentru fabulă, Majestatea-voastră! Sunteți un scriitor foarte talentat! Minunată creație!

Curtean 1: Putem spune toți: Oau! *(aplaudă tot grupul de experți și toată sala explodează în urale și felicitări)*

Oamenii din piață: Trăiască Regele nostru cel talentat!

Cetățean 1: Nu știam că scrie și Majestatea sa!

Cetățean 2: Simpatică fabula cu cele două capre care s-au împuns pe pod care să treacă prima.

Curtean 2: Fabula dumneavoastră întrece orice altă scriere prezentată în concurs! Originală și cu învățăminte profunde!

Curtean 3: Absolut minunat! Ne-a emoționat profund, ca un pumn în plex. Este o scriere matură, cuvintele curg viguros, cu multiple înțelesuri care ne pun pe gânduri.

Comisia i-a înmănat regelui Marele Premiu.

Reporterii: Ura! Regele este Marele Câștigător al Concursului de Artă! Fabuloasă seară! Doamnelor și domnilor, experții au decis! Majestatea sa este marele câștigător! Felicitări!

Interviurile au început să curgă și păreri la cald sunt adunate de pe stradă, din palat și din grădinile parfumate de trandafirii roșii de noiembrie:

Doamnă de la curte: Regele este foarte talentat! E o surpriză și pentru mine!

Expert: O fabulă fabuloasă, două capre cap în cap! Amuzant și proaspăt! O voce nouă în peisajul poetic actual!

Un reporter a întrebat și un puștan, unul dintre aceia care umblase în perioada de pregătiri pe la toate atelierile din oraș, cu hîrtie și creioane la subsuoară.

Reporter: Câteva impresii la cald, tinere. Ce ne poți spune despre marele câștigător?

Puștiul: Fabula asta ne-a citit-o doamna la școală! (a izbucnit în râs) Regele a copiat-o din cartea de citire! Ha! Ha! Ha! (a început să hohotească cu gura până la urechi)

Emisiunea era transmisă în direct așa că o națiune întreagă a auzit comentariul îndrăzneț al copilului și fiecare, pe unde era, acasă ori în cafenea, ori pe stradă, a început, mai întâi cu sfială, apoi fără teamă, să comenteze:

Cetățean 1: Puștiul are dreptate! Regele e lipsit de talent.

Curtean 1: A plagiat, evident. Trebuia să vă spună asta un copil...

Curtean 2: Marele Premiu al Concursului de Artă și l-a dat chiar lui... Jenant!

Curtean 3: E penibil! O să rîdă și curcile!

Domana de la curte: Cred că și eu am învățat fabula asta cu două capre din cartea de citire. (râde) Mă miram de ce îmi sună cunoscută! Numai copilul ăsta a avut curaj să spună adevărul! Fantastic!

Scena 16. Ne apropiem de final

Curteanul îl aranjează pe Rege pentru interviu: poziția bărbiei, haina, vârful pantofului. Reporterul face câteva probe cu camera, Regele își drage glasul, citește de pe o foaie de mai multe ori, apoi dă hârtia Curteanului.

Regele: N-am nevoie să fiu premiat doar pentru că sunt Rege! N-am nevoie de laude nemeritate. Am deja un premiu ca organizator al acestui festival artistic, nu e nevoie să îl stricați cu bârfe și premii date prosteste. *(Regele deschide un plic și citește)* Marele Premiu revine sculptorului în boaba de orez! *(deschide al doilea plic)* Premiul de popularitate a fost acordat acrobatului care a mers pe sârmă pe deasupra orașului! Acestea sunt premiile și gata, chiar m-a obosit!

Pe panoul din spatele scenei explodează artificii și se văd oameni care îl felicită pe sculptorul în boaba de orez, care ține boaba între degete, apoi, de la înghesuială o pierde pe jos. Imaginea se oprește când acesta disperat caută boaba printre pantofii oamenilor.

Din cauza efortului acrobatul a dormit două zile întregi. Pe ecran se văd oamenii care i-au adus Premiul pentru cea mai populară persoană din festival. Mama lui deschide ușa dormitorului, iar el e sculat din pat cu ovații și e purtat pe brațe.

Povestitorul:

Regele a aruncat mașina de scris, nu s-a mai ostenit să o ducă Poetului înapoi. Era convins că era o mașină de scris obișnuită, pentru că nu a văzut nimeni nici licurici, nici muze cu aripi și evident că nu a fost vorba de palat care să zboare. Singura poezie pe care a reușit să o scrie a fost cea cu caprele. În zadar a mai stat o săptămână în fața butoanelor negre inscripționate cu litere, că nu îi venea nimic în cap, doar imagini cu sufleul de conopidă de la prânz și cu papucii mov de catifea.

Aceeași oameni care au luat mașina de scris din casa Scriitorului, o aruncă la marginea drumului. Puștiul trece pe acolo, o vede.

Cântec (Puștiul)

Ce e aici?

Ceva am văzut?
Nu e nimic!
Mi s-a părut.
Ce zi palpitantă!
Atâtea s-au spus!
Și lumea grăbită spre case s-a dus!
Atâția artiști am văzut la un loc!
Pot spune de mine c-am avut noroc!
Știu să cos, să brodez, să sculptez, să dansez
Să recit, să compun, să cânt, sunt chiar bun!
Dar cel mai mult simt că mi se potrivește
Atunci când din carte Poetul citește.
Îmi vin pe buze versuri, o mie
Și muzele-mi spun: Hai să scrii poezie!
Dac-aș avea și eu o Trac, trac, ȚȚ, pha!
A! Uite-o! Îmi trebuie așa ceva!
(ia mașina de scris și pleacă cu ea)

Scena 17. Final

Brutarul și Sticlarul ridică storurile. E dimineața. Grupul celor patru se duc la școală în uniforme.

Brutarul: Bună dimineața!

Sticlarul: Bună dimineața!

Brutarul: S-au încins cuptoarele?

Sticlarul: Acum. La dumneata?

Brutarul: Acum! Zi bună!

Sticlarul: Să ai clienți mulți!

Brutarul (*celor care merg la școală*): Ajunge atâta relaxare și atâta umblătură cu capul în nori! Cineva mai trebuia să și muncească, că doar nu veți mânca poezii la iarnă și nu vă veți încălzi cu picturi și povești.

Povestitorul: Am auzit că sculptorul care a prezentat în concurs *Coloana cea fără de sfârșit* a părăsit meleagurile noastre. S-a supărat că nu a fost apreciat cum merita. A lăsat sculptura în mijlocul parcului, doar nu era să o ia cu el... E dreaptă, ca o scară spre cer.

Brutarul: M-am dus și eu să o văd. Erau acolo, la braț și domnul Renț cu doamna Veghel și domnul Poet cu femeia cea frumoasă, cu păr prins în coc. Așteptau să vină seara. Erau curioși să vadă îngerii ce poartă sufletele către nori, cum urcă pe treptele sculptate în oțel.

Brutarul și Sticlarul intră în atelierelor lor.

Timpul trece, se face seară. Proiecții cu cerul înstelat.

Apar Scriitorul la braț cu Doamna cu coc, domnul Renț la braț cu doamna Veghel. Privesc Coloana Infinitului.

Povestitorul:

M-am uitat și eu după îngeri, dar n-am văzut nimic, am simțit doar liniștea și răcoarea serii. M-am culcat în frunze și am închis ochii. Iarba avea firele vii, moi, succulente. Simțeam că lumea aceasta era de iubit. Ca să-mi arăt dragostea mi-am spus că mă voi apuca de pictat, ca să particip anul următor la ediția a doua a *Marelui Concurs de Artă*. Am auzit atunci în minte:

Cântec: (*doamna Veghel, domnul Renț, Scriitorul, Doamna cu coc*)

(Cor de copii, cântă întâi, fără cuvinte, apoi personajele intervin cu versuri.)

Tot cerul ce-și risipește stelele peste câmpia parcului,

voi trece prin sita inimii mele,

ca să-l rearăt lumii,

încărcat de toată iubirea pe care i-o port.

Povestitorul:

M-am tot gândit apoi: oare fraza asta era a mea? Ori a Poetului și eu i-am auzit gândul? Ori a sculptorului ce imprimase cuvintele în clepsidrele sculpturii cu fiecare metru de oțel topit?

Cor de copii

Sfârșit

